

„Ja, vi kalder den for „De Gamles Sankt Hans Fest“. Alle de Folk her i Sognene, der er over femogtreds, er indbudt. De faar Kaffe og Hvedebrød og bliver underholdt paa forskellig Maade. Vi havde en lignende Fest ved Juletid, og du skulde have set de gamle Menneskers Glæde! . . . Kunde du nu ikke have Lyst til at overvære saadan noget engang og maaske være mig lidt behjælpelig med Kaffeskænkningen? Jeg tror, det vil interessere dig. Allergladest vilde vi naturligvis være, dersom du kunde tænke dig at være med til at underholde de Gamle ved at spille lidt for dem. Der findes rigtignok ikke noget Klaver i Præstegaarden; men min Svoger har et godt Stueorgel.“

Jytte saae ned paa sin Fod, der vippede op og ned, som om hun slog Takt til sine Tanker.

„Hvor er du kommen paa den besynderlige Ide, Meta? Er det din egen? Eller har du den fra andre?“

„Naar du spørger saadan, Jytte, vil jeg hellere sige det lige ud, som det forholder sig. Det er min Svoger, der har spurgt mig, om jeg troede, du kunde lade dig overtale til at tage med og glæde de Gamle med din Musik. Selv plejer han at holde en lille Tale, min Mand vil læse en Akt af „Jeppe paa Bjerget“ — han gør det saa glimrende — og saa har vi ogsaa et Damekor. Det hele skal foregaa i Haven. Vi haaber paa godt Vejr.“

„Det lyder jo altsammen meget fornøjeligt. Jeg forstaar kun ikke, hvorfor din Svoger ikke selv har spurgt mig.“

„Jeg tænker, han har været bange for at faa et Afslag.“